

Sygn. akt IV Kz 82/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Szepelak(spr.)

Sędziowie: SSO Anna Bałazińska - Goliszewska

SSO Jerzy Menzel

Protokolant Aneta Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Janczyńskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2013 r.

w sprawie **M. P.**

oskarżonego o czyn z art. 281 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 11 stycznia 2013 r. sygn. akt II K 1020/12

w przedmiocie dalszego stosowania tymczasowego aresztowania

na mocy art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

zażalenia obrońcy oskarżonego M. P. nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2013 r. sygn. akt II K 1020/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia na podstawie art. 249 kpk i art. 258 § 1 i 2 kpk oraz art. 259 kpk przedłużył stosowanie wobec oskarżonego M. P. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 2 miesięcy, tj. do dnia 15 marca 2013 r.

Wskazane postanowienie w całości zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, a to:

- art. 249 § 1 kpk przez błędne uznanie, iż niniejsze postępowanie, na obecnym etapie wymaga dalszego zabezpieczenia, a jedynym skutecznym środkiem zapobiegawczym będzie tymczasowe aresztowanie;
- art. 258 § 1 pkt 2 kpk poprzez błędne ustalenie, iż w sprawie zachodzi obawa podjęcia przez oskarżonego prób wpływania na świadka Ł. Z..

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o zastosowanie wobec oskarżonego M. P. innego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Podzielić należy ocenę Sądu Rejonowego, iż zgromadzony dotychczas w sprawie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez M. P. zarzucanego mu czynu, a tym samym spełniona jest ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych, w tym tymczasowego aresztowania, określona w art. 249 § 1 kpk.

Trafnie również Sąd Rejonowy przyjął, że w chwili wydania zaskarżonego postanowienia w odniesieniu do oskarżonego zachodziły szczególne przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania określone w art. 258 § 2 kpk. Za koniecznością zabezpieczenia niezakłóconego przez oskarżonego przebiegu postępowania, właśnie przez dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania, przemawiała bowiem grożąca mu surowa kara do 10 lat pozbawienia wolności z art. 281 kk. Powyższe implikowało obawę ucieczki lub ukrywania się M. P. przed wymiarem sprawiedliwości, zwłaszcza przy uwzględnieniu jego uprzedniej karalności.

W tym miejscu przywołać należy stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale 7 sędziów z dnia 19.01.2012 r. (sygn. akt I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1), iż podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 kpk, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 kpk i art. 257 § 1 kpk i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 kpk, stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego.

W odniesieniu do oskarżonego nie zachodzą natomiast żadne szczególne okoliczności, które po myśli art. 259§1 i 2 kpk nakazywałyby odstąpienie od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Mając zatem na względzie powyższe, uznać należy, że niewystarczającym dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, w czasie orzekania przez Sąd Rejonowy, było zastosowanie wobec oskarżonego postulowanych przez skarżącego nieizolacyjnych środków zapobiegawczych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy postanowił jak na wstępie.